

Arrest

nr. 115 436 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot verlenging van het BIVR.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2013 werd besloten de machtiging tot tijdelijk verblijf niet langer te verlengen. Verzoekster werd op 30 juli 2013 in kennis gesteld van die beslissing. Het betreft de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 12/04/2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 18/06/2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur, hij concludeerde op 17/07/2013 (zie gesloten omslag) 'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende Ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.'

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico Inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een Inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van Inschrijving In het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 41 van de wet van 26 juli 1991 met betrekking tot het gebruik van talen in bestuurszaken, artikel 9ter en artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet werd opgesteld in de taal van de aanvraag. Zowel de beslissing als de motivering dienen in de taal van de aanvraag te gebeuren.

2.1.2. De oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die aanleiding heeft gegeven tot de machtiging tot tijdelijk verblijf, werd ingediend op 30 mei 2011, oftewel binnen de zes maanden na de beëindiging van de asielaanvraag. De aanvraag 9ter neemt, gelet op artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, de taal van de asielprocedure over, zijnde het Nederlands. De vraag tot verlenging van een aanvraag neemt de taal van die procedure over.

Bovendien heeft verzoekster zich bij de aanvraag tot verlenging gesteund op de Nederlandse taal, zijnde de taal van de procedure van de aanvraag.

De bestreden beslissing werd opgesteld in het Frans voor zover zij betrekking heeft op de communicatie met de stad Namen. Derhalve werd artikel 39, § 2 van de Taalwetten Bestuurszaken niet geschonden:

"§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied."

De motivering van de bestreden beslissing heeft betrekking op de verhouding tussen burger en overheid, zodat artikel 41, § 1 van de Taalwetten Bestuurszaken van toepassing is:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Aangezien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf in de Nederlandse taal heeft ingediend, diende deze beslissing in de Nederlandse taal opgesteld te worden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een manifeste appreciatiefout, een schending van de artikelen 9ter, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 van het EVRM, het beginsel van behoorlijk bestuur, "devoir de minutie", het vertrouwensbeginsel, het verbod op het arbitraire en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer onterecht afleidt uit het standaard medische getuigschrift dat er sprake zou zijn van een "évolution favorable". Het dossier bevat bovendien geen elementen die zouden wijzen op een bestendige/radicale verbetering. In geval van een stopzetting van de behandeling zou de toestand opnieuw verslechteren. Verzoekster verwijt de ambtenaar-geneesheer niet aan te geven welke elementen precies veranderd zijn. Indien de medicatie reeds, volgens de MedCOI-databank aanwezig was bij de verlenging van het tijdelijk verblijf van 18 juni 2012, schendt de verwerende partij het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Er werd geen rekening gehouden met haar afkomst en leeftijd. Zij betwist de effectieve toegankelijkheid van de medische zorgen, verwijzend naar het beperkt aantal artsen per hoofd in Afghanistan. Bovendien woedt er in Afghanistan nog steeds een conflict, dat weegt op de toegankelijkheid van de medische zorgen. Zelfs met microkredieten of hulpprogramma's kan zij de medische kosten niet financieren. Na vijf jaar afwezigheid zal het moeilijk zijn werk en/of vrienden, familie en kennissen terug te vinden.

2.2.2. Verzoekster heeft, sedert de laatste verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf, een standaard medisch getuigschrift van 15 april 2013 voorgelegd van Dr. VdV (psychiater). Deze laatste attesteerde letterlijk dat de toestand van verzoekster verbeterd is door middel van de behandeling. Het vervolg van de behandeling zal een gunstige evolutie teweegbrengen.

De ambtenaar-geneesheer adviseerde:

"Sinds enkele jaren krijgt ze dezelfde medicatie. Dit duidt op een stabilisatie van de symptomen wat congruent is met het normale gunstige verloop van een depressie. Dit wordt bevestigd in het attest ("évolution favorable")."

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, adviseert de ambtenaar-geneesheer niet dat de gunstige evolutie thans reeds bewerkstelligd is. Bovendien is de stabilisering van de aandoening een duidelijke verbetering ten opzichte van het moment waarop de tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend. Er zijn geen elementen waaruit zou blijken dat die stabilisering niet blijvend zou zijn, mits verdere behandeling.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, geeft de ambtenaar-geneesheer wel degelijk op voldoende gedetailleerde wijze aan waarom hij van oordeel is dat er sprake is van een bestendig verbeterde gezondheidstoestand. Uit informatie van 10 september 2012, afkomstig uit de MedCOI-databank blijkt dat de noodzakelijke medicatie beschikbaar is in Afghanistan, evenals psychiaters. Die informatie dateert van na de toekenning van de verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf op 18 juni 2012, zodat verzoeksters grief elke grond mist.

De ambtenaar-geneesheer wijst verder op de Grondwettelijke verplichting voor de Afghaanse staat in te staan voor gratis preventieve gezondheidszorg, medische behandeling en degelijke medische faciliteiten. Bovendien zijn psychische zorgen sedert 2005 opgenomen in het "Basic Package of Health Services". Dit programma legt de nadruk op het principe van rechtvaardigheid en stelt dat de toegang tot de medische zorgen eerder moet gebaseerd zijn op de nood aan deze zorgen dan op de mogelijkheid om ze te betalen. Bovendien wordt de effectieve financiële toegankelijkheid gewaarborgd door de aanwezigheid van het REAB-programma van de IOM, dat microkredieten kan verschaffen bij de opstart van een nieuw leven. Verder betwist verzoekster niet op concrete wijze dat zij, gelet op haar 28-jarige verblijf in Afghanistan -zoals zij zelf beweert- geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) financiële hulp/opvang. Zij toont niet aan arbeidsongeschikt te zijn, zodat mag verwacht worden dat verzoekster zelf ook kan bijdragen aan de eventuele kosten die gepaard gaan met de medische behandeling. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er door het conflict in Afghanistan geen toegankelijke medische zorgen meer zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC